

Forsikring, enten fordi de arbeide for egen Regning, altsaa ikke ere Arbeidere, der faae Løn hos en Arbeidsgiver, eller fordi det ikke er Ulykker under Arbeidet, men udenfor Arbeidet, der have raamt dem. Denne samme Anstalt maatte kunne benyttes til en frivillig Forsikring, og Forbindelse med Sygekasserne tilveiebringes paa den Maade, at det var de anerkjendte Sygekasser, der skulde have Afgang til paa den Maade at forsikre deres Medlemmer mod de Ulykker, som ingen Arbeidsgiver efter Loven forsikrede dem mod. Det var altsaa Lante, og jeg vil sige, at denne Lante forekommer mig at være meget naturlig, og giver Lovforslaget en Afrunding, enslydende, et Indhold, som ikke kan undværes, uden at det føles som et Savn, thi det kan ikke negtes — det blev omtalt her ved første Behandling af dette Forslag i Fjor, det er udtalt af Udvalgets Flertal, og ligger ogsaa til Grund for flere Forslag, som ere fremkomne fra et Mindretal i Udvalget — at der kan og undertiden meget let kan indtræde Forhold, hvor den almindelige Følelse vil tage Anstød af, at den og den skal være forsikret, medens den og den ikke er det under lignende Forhold, og af, at mod den og den Ulykke, som ved en haarfin Linie bliver erkjendt at være under Arbeidet, skal han være forsikret, men ikke mod en anden, som ligger udenfor denne Linie, altsaa udenfor Arbeidet. Der er fremført en Mængde Exemppler, som jeg tror, man maa indrømme vilde gjøre et lidet heldigt Indtryk. Dertil svares saa: ja, det er der jo Intet at gjøre ved, thi vi kunne jo ikke komme videre med Arbeidsgiverne end til disse Tilfælde, vi kunne jo ikke bestaa Arbeidsgiverne til Fordel for Personer, som ikke arbeide hos dem, og vi kunne heller ikke billigtvis bestaa dem med Hensyn til Ulykkestilfælde, der ligge udenfor Arbeidet. Og dette er jo rigtig, denne Del af Forslaget kunne vi selvfølgelig ikke anvende, men det indeholder noget Andet, som vi kunne anvende, og det kan jo ikke staa Anstalten det ringeste, at den ogsaa tager dette Anliggende med; med denne Ordning forbinder man saa — eller dermed har jeg i det Mindste forbundet — den videre Lante, at man derved efter Tid og Leilighed og efter Omsagnet af, hvad man mente, at det Offentlige, Staten, som bestyrer Anstalten, kunde hde, havde det i sin Magt at gjøre Tarifterne for Forsikringspræmierne billigere end efter almindelige Forsikringsregler, og derved hde disse Personer, som netop ikke ere lønede Arbeidere hos Andre, men arbeide for egen Regning, den samme Støtte, som Loven ved Hjælp af Arbeidsgiverne yder dem, der arbeide hos Andre. Som sagt,

dette forekommer mig at være en rigtig og heldig Ordning. Der kan imidlertid tænkes en Sndvending af en saadan Art, at jeg, hvis den gjøres gjældende mod mig, ikke kan hævde dette, og det er, at denne Lantes Udførelse maaste kræve videre Forarbejder, at der er en hel Del, som ogsaa skal ske, førend en saadan Ordning kan træde i Kraft. Hvis dette er Tilfældet, og det ikke kan reiseres ved en Bestemmelse, som f. Ex. om, at det Videre til Udførelsen heraf træffes ved ministeriel Anordning eller Dignende, saa maa jeg naturligvis hævde mig; men paa den anden Side skal jeg erkjende, at ligesom jeg med Hensyn til et andet Forslag vil, at den Arbejder skal forsikres paa den her foreslaede Maade, skal være Medlem af en anerkjendt Sygekasse, mener, at den høitærede Minister kan være tjent med Loven ogsaa med denne Betingelse — han kan sige, at den er mindre fuldkommen, men ikke, at den er umulig for ham — saaledes kan jeg for mit Bedkommende indrømme, at Loven efter min Mening er mindre fuldkommen, naar man udelader Alt dette, men at jeg dog ogsaa kan haabe paa, at Fremtiden vil bringe det. Jeg vilde sætte Pris paa og betragte det som en stor Forbedring af Forslaget, om det kunde komme med, og jeg tror, at ogsaa förrige Gang var det den Mening, Udvalget i sin Helhed havde.

Jeg tror ikke, at der er andre væsentlige Punkter, der ere tilbage, og jeg skal derfor ikke forhale Sagen længere. Jeg antager, at Disfenspunkterne ikke ere anderledes, end at vi efter den udførlige og grundige Behandling, der i Fjor i Udvalget fandt Sted med Hensyn til dette Forslag, ogsaa ville kunne komme temmelig hurtigt til et Resultat, saa et eventuelt Udvalg snart kan bringe Thinget de Henstillinger, som det mener at maatte gjøre. Jeg vil haabe, at Sagen ikke vil stille sig anderledes, end at den kan blive endt i denne Samling. — Jeg skal endnu omtale et Forslag, som den høitærede Minister ikke har optaget, men ganske vist lægge vi ikke saa megen Vægt derpaa nu. Jeg tænker paa Forslaget om, at Loven skulde underkastes en Revision inden en vis Tid. Det er Udvalgets Bestemthed, der har fremaldt denne Bestemmelse. Vi sølte os ikke saa sikre paa dette nye Felt, at vi ansaa Udfæstet, selv med de Forandringer, vi foreslog, for saa grundmuret, at det vilde vise sig at ramme det praktisk Rigtige i alle Retninger. Vi sølte os at staa lige overfor noget Nyt, og mente derfor, at det var rigtigst at foreskrive, at der skulde finde en Revision Sted inden en vis given Frist. Den høitærede Minister